

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Drazí věřící,

sv. Pavel v II. listě Korintským píše: „Bratři, napomínáme vás, abyste nepřijímali milost Boží nadarmo. Bůh praví, v čase příjemném vyslyšel jsem tě a v den spasení pomohl. Hle, nyní je čas příjemný, nyní je den spásy.“

To nám připomíná Panna Maria, když za námi přichází se svými poselstvími skrze vizionáře – abychom milosti Boží, které jsme obdrželi od Krista skrze Církev, užívali ke spáse, žili a chovali se jako řádní křesťané a abychom přinášeli hojné plody, hřivny nezakopali, ale přinášeli z nich bohatý užitek.

A Panna Maria nám to nejen připomíná, ona nám i pomáhá. Učí nás modlit se posvátný růženec, důvěřovat skrze její přímluvu v pomoc nebes, ukazuje nám důležitost našeho apoštolátu. Sv. Dominikovi předala posvátný růženec a ten se svými duchovními syny přivedl zpět do pravé Církve celé zástupy bludařů. Sv. Ignáci z Loyoly předala duchovní cvičení a ten pomocí nich připravil duchovní armádu Tovaryšstva Ježíšova, která přivedla mnoho bloudících na cestu spásy, kázala evangelium pohanům a ukázala, že za víru se nebojuje zbraněmi tohoto světa, nýbrž zbraněmi ducha. Bylo to právě Tovaryšstvo Ježíšovo, které se stavělo proti násilné rekatolizaci, proti pověrečným čarodějnickým procesům, proti užívání síly v misiích, a proto působilo obrácení srdcí. O tomto duchu svědčí i náš Bohuslav Balbín S. J. ve svém spise *Pamětní nápis*, kde o násilných rekatolizátorech napsal: „Postupovali stejně jako ten pověstný lékař, jenž nemocnému pustil žilou tak silně, že vykrvácel navždy. ... Bernard Ignác z Martinic dovedl katolickou věc až tam, že nešťastné exulanty násilně zbavil možnosti, aby si v katolické zemi napříště oblíbili katolickou víru. Kdyby nebyli bezhlavě vypuzeni, navrátili by se do lůna Církve, jen je pomalu a postupně, ale tím užitečněji přesvědčit, pozvolna dokázat, že se skutečně mýlí. Tímto způsobem by království získalo bohatství i poddané a vyhnanci zase spásu a rodnou zemi.“ Takto smýšleli jezuité, jež Matka Boží Panna Maria vyučila být pravými učedníky Ježíšovými.

I my jsme voláni k tomu, abychom byli duchovním vojskem Mariiným se slovy evangelia, s posvátným růžencem, s duchem pravé bohopocty ve věrnosti plnosti víry. Jsme voláni hledat a hlásat království Boží, sociální království Kristovo, království pravdy, lásky a milosti, a nikoliv lež, přetvářku, nenávist a podlost tohoto světa. Křesťanská civilizace nebude obnovena přátelstvím s mocnými tohoto světa, diktaturou falešného klerikalismu a zbožnou samolibostí těch, kteří se považují za nejpravější křesťany. Křesťanská civilizace může být obnovena jenom tak, jak byla budována – obětí našeho Pána Ježíše Krista, s kterou se sjednotí oběti jeho následovníků, na milosti, která pochází od Boha a s níž člověk v pokoře nic nepřičítaje sobě

spolupracuje, s láskou a důvěrou vůči naší nebeské Matce Panně Marii a všem svatým nebeského dvora.

Práce na této obnově není úkolem pro budoucnost, je to úkol pro současnost. „Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy.“ Nebe je Kristovou obětí otevřeno a osvědčováním věrnosti při práci na vinici Páně v dobách nepřátelství vůči Církvi můžeme získat často větší zásluhy než v dobách klidných.

Vkročili jsme do roku 2018, v kterém si připomínáme významná výročí pro náš národ, naši vlast. Plyne z nich jedno významné poučení: Většinu tragických okamžiků doprovázelo veřejné opuštění katolické víry, víry našich otců, a mravní rozklad, jen část národa zůstala ještě věrná. A každá pravá obnova, která přišla, přišla především od synů a dcer české země, kteří na ní začali trpělivě pracovat, zatímco cizinci, kteří přicházeli tváříce se jako spásní andělé světla, přišli nejednou jenom proto, aby naši zemi vyloupili a zbohatli na úkor plodů naší práce.

Dějiny se neustále opakují, proto v současnosti nezapomínejme na poučení z minulosti.

Karel Čapek napsal v roce 1938: „Bože, vrať světu pravdu! ... Nikdo nebude žít v míru ani za nejsilnější hradbou z oceli a betonu, okřídlená lež se vysměje všem vašim pevnostem“ (K. Č., *Modlitba za pravdu*, 25. 9. 1938). To, co si Karel Čapek, který vyřkl tato prorocká slova v době Mnichova, jako levicový humanista nepřipouštěl, je, že jediná pravda, která „nás osvobodí“, jak praví sv. Pavel, je pravda Kristova, plnost Pravdy, jíž je Bůh sám.

Vláda Boží nad našimi zeměmi byla oficiálně odmítnuta ústavou z roku 1867 a následným vypovězením konkordátu 30. 7. 1870. O co více se stát v posledních 150 letech odvracel od Kristovy vlády nad společností, o to více věrní synové a dcery Církve osvědčovali svoji věrnost a pracovali na obnově, která doznala vzepjetí ve třicátých letech a znovuoživení po válce, aby po únoru 1948 česká církev přinesla svoji krvavou oběť. Krev mučedníků, kterou nám výročí letošního roku připomínají, je nadějí naší vlasti.

V tomto letáku je mimo jiné otištěno kázání P. Schmidbergera na pohřbu sestry Bernardetty, kterou mnozí z vás znali z Jaidhofu. Když jsme spolu mluvili o českém apoštolátu, vždy mne ujišťovala, že se za něj modlí. Vzpomeňme jí ve své modlitbě a i ona jistě vzpomene na nás.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Kázání P. Franze Schmidbergera FSSPX při pohřbu sestry Marie Bernadetty OCD v Jaidhofu dne 21. prosince 2017

Důstojný otče superiore, vážení rodinní příslušníci drahé zesnulé sestry Bernadetty, milí spolubratři, milí bratři a sestry, drazí věřící,

s hlubokým pohnutím dnes slavíme requiem za neobyčejnou osobnost, pravou křesťanku, vynikající, věrnou řeholnici. V této chvíli pocítíme bolest i radost zároveň. Bolest – protože nám na zemi byl odňat tak vzácný člověk. Bolest také proto, že zesnulá zde na zemi nám už dále nemůže svými modlitbami vyprošovat milost a tím shromažďovat zásluhy. Radost a vděčnost proto, že sestra Bernadetta věrně naplnila své poslání na zemi a nyní je též uzavřela. Proto, že nám navíc zanechává skvělý příklad křesťanského života, že se nyní za nás bezpochyby může přimlouvat u Božího trůnu a jistě to i činí.

Připomeňme si krátce její život. Lze jej rozdělit do tří úseků, z nichž každý zahrnuje přibližně třicet let. Narodila se 8. května 1931 ve Welsu do katolické rodiny s pěti dětmi. Již za čtyři dny byla pokřtěna jménem Theresia. Její mládí, školní a učňovská léta spadala přesně do doby Druhé světové války; tedy do těžké doby, která byla charakterizována chudobou. Po skončení Druhé světové války odcestovala roku 1951 do Kanady, a sice do Montrealu v provincii Québec, aby tam pracovala u jedné měšťanské židovské rodiny jako hospodyně. Dopisy, které odtud posílala svým blízkým, a fotografie svědčí o tom, že to byla naprosto všestranná, veselá mladá dáma, která ráda zpívala, tančila, kreslila a malovala. A tak si nikdy nepomyslela, že jednoho dne vstoupí do karmelu. V roce 1961 se vrátila zpět do Evropy, do Rakouska. Její sourozenci měli z jejího návratu radost, ale jejich radost netrvala dlouho. Neboť vzápětí zesnulá vyjevila sourozencům a rodině, že je pevně rozhodnutá vstoupit do karmelu v Linci. Tam složila roku 1964 první sliby, roku 1967 věčné sliby. Vykonávala tam rovněž úřad převorky a nic v jejím životě nedávalo tušit, že by nyní měla znovu nastat nějaká rozhodující změna. Všechno, jak se zdálo, probíhalo ve zcela normálních kolejích. Ale potom přišel Druhý vatikánský koncil a z něho vyplývající reformy jak v liturgii, tak i v řeholním životě; zesnulá se již nemohla smířit s poměry ve vlastní komunitě. Tak začal třetí úsek jejího života v březnu roku 1990, kdy přesídlila z Lince do Jaidhofu, kde následně vedla život karmelitánské poustevnice.

Její vnější činnost zde v domě spočívala v tom, že se starala o církevní prádlo, spravovala mešní roucha a především pekla hostie. A sice nejen pro Rakousko a zdejší kaple, ale dokonce i pro Německo, Francii Maďarsko, Austrálii. Při veškeré své práci se vyznačovala čistotností, pečlivostí a přesností. Povinnost modlitby pro ni stála nejvýše. Již za časného rána kolem páté hodiny byla v kapli, aby se modlila, aby absolvovala oficiem. Já sám jsem působil zde v domě jakožto její představený distriktu od roku 1996 do roku 2000 a měl jsem možnost ji v těchto letech dobře poznat. Nikdy jsem na ní nenašel nic, opravdu nikdy nic, co by zasloužilo pokárání, kritiku, vyžadovalo zlepšení. Při její věrnosti jsem ji mohl jenom obdivovat. Zajímala se o apoštolát v Rakousku a o naše působení ve světě, všechno nesla s námi a v modlitbě vše přinášela před Boží trůn. Každý rok 8. prosince mi psala, neboť to bylo datum mého svěcení, a byla se mnou zvláštním způsobem spojená právě proto, že sama nesla jméno „sestra Bernadetta od Neposkvrněného početí“.

Její smrt byla stejná jako její život. Zemřela v sobotu, v den Matky Boží, a sice v den po oktávu Neposkvrněného početí, zaopatřená všemi prostředky spásy svaté Církve. V pátek večer přijala poslední pomazání a papežský odpustek pro hodinu smrti. V sobotu ráno obdržela ještě svaté přijímání jako pokrm na velkou cestu do věčnosti, kterou nyní měla nastoupit. A dnes ji uložíme po této mši svaté v Gföhlu k poslednímu odpočinku, v den úmrtí patrona této kaple, sv. Petra Kanisia, který zemřel přesně 21. prosince 1597, tedy dnes před 420 lety.

Zejména tři zářivé paprsky osvěčují život této výjimečné ženy. Byla to žena víry, která hory přenáší. Právě v dnešní době úpadku víry, ztráty víry, zrady víry vytrvala ve víře v Nejsvětější Trojici, v dogma o božské Prozřetelnosti ve veškerém řízení světa, v myšlence na Boha-Spasitele, jenž neponechává svět v jeho bídě a v hříchu, nýbrž jej z této bídy vyvádí skrze Vtělení svého vlastního Syna. Ano, věřila ve vykupitelské Boží Vtělení, v ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Ježíše. Vyznávala celou svou bytostí království Ježíše Krista nad celou společností. Laicistické náboženství, náboženství sekularismu bylo jejím smýšlení cizí. Milovala a věřila v Církev jako dále žijícího a v prostoru a čase dále působícího Krista spolu s obětí mše svaté, s kněžstvím, se sedmi svátostmi, s učením Církve, s neměnnými, věčnými naukami Církve. Chovala hlubokou dětinou úctu k blahoslavené Panně Marii a nezapomínala ani na poslední věci, které člověka očekávají, totiž na smrt, soud, nebe a peklo. To vše bylo živě vtištěno do jejího srdce a do její duše.

Za druhé byla sestra Bernadetta od Neposkvrněného početí duše hořící láskou k Bohu, ale i k bližnímu. A z toho vyplýval její způsob života jakožto kajicnice, její modlitební život. Například nikdy po dobu, co byla zde, nejedla maso, jak to předepisují řádová pravidla karmelitánů. A snažila se každý den o pokrok ve

ctnosti, nikdy se nespokojila s tím, čeho již dosáhla. Usilovala stále o postup vpřed a snažila se stále více přibližovat Bohu. A proto toho ve svém životě opravdu dosáhla. Byl pro ni typický hluboký soucit s lidskou bídou, zvláště s bídou hříšníků. Nikdy nebyla roztrpčená z dnešní situace. Nekritizovala, nepoddávala se skleslosti. Ó ne. Říkala stejně jako svatá Terezie od Dítěte Ježíše, že Církev má srdce, že Církev miluje a že ona sama chce být tímto srdcem v Církvě. Ona sama chtěla být láskou v Církvě. Takže nezůstala jen u principů. Věděla konkrétně, jak správně žít. Chtěla být tam, kde se v dnešní době věrně zachovává tradice Církve, kde se slouží a prožívá tradiční svatá mešní oběť, kde se udělují svátosti tak, jak je přijímali naši otcové. A proto v březnu 1990 opustila karmel v Linci, jistě s velkou bolestí v duši – člověk má přece rád svou komunitu. Nakonec však přesídlila sem do Jaidhofu, aby žila ve společenství, které se zasazuje o pravou obnovu Církve v hlavě a údech. Prožívala, ano i vnitřně protrpěla drama krize Církve. Ztrátu víry, nejen u laiků, ale i u mnoha kněží. Možná je pro nás dnešní svátek sv. apoštola Tomáše, na který ji uložíme k poslednímu odpočinku, důležitým poukazem na její osobu. Tento apoštol se nejprve zdráhal a nechtěl uvěřit v Kristovo Zmrtvýchvstání, což se samozřejmě na sestru Bernadettu nehodí; ale uvažujme o druhém kroku tohoto apoštola: Když se Pán opět zjevil a ihned jej zavolal, aby vložil své ruce do jeho boku, své prsty na místo hřebů a nebyl nevěřící, ale věřící, tu zvolal apoštol: Pán můj a Bůh můj. Bylo to takřka smírné vyznání za jeho předchozí nevěru. Sestra Bernadetta nekonala smír za svou vlastní nevěru, ale za nevěru svých bližních a své doby. To bylo její zvláštní poslání.

Milí věřící, kdo takto žije a umírá, ten žije dobře. Tak nám dává sestra Bernadetta od Neposkvrněného početí nádherný příklad křesťanského života. Pamatujme denně na svou vlastní smrt, která nás jednoho dne stihne. Dříve či později. Nikdo neví, kdy. „Syn člověka,“ jak říká sám Kristus, „přijde v hodinu, kterou netušíte. Bďte tedy.“ A na Olivové hoře napomíná své učedníky: „Bďte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Liturgie mše za zemřelé, draží věřící, pohřebních obřadů a církevních modliteb při pohřbu je tak útěšná. Hovoří se tam o věčném pokoji, věčném světle, že nás budou andělé provázet do ráje a že máme nalézt svůj pokoj v Abrahámově lůně. Že tedy máme přistoupit k trůnu trojjediného Boha a že na něho smíme patřit v jeho věčné blaženosti a že se na této věčné blaženosti smíme navždy podílet. Ale liturgie hovoří na druhé straně také o tom, že v lidském životě může dojít i k selhání. Hovoří o tom, aby nás Pán ráčil zachránit od věčné smrti, od tlamy lví, abychom nepropadli věčné smrti. Existuje tedy nebe, avšak existuje také věčné zavržení.

Zakončeme úžasnou zásadou svaté Terezie z Avily, kterou zanechala svým sestřím: „Ať tě nic neznepokojuje, ať tě nic neděsí, vše pomine, jen Bůh

zůstane týž. Trpělivost dosáhne všeho. Kdo vlastní Boha, tomu nemůže nic chybět. Bůh sám stačí.“ Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.

Kázání Msgr. Bernarda Tissiera de Mallerai FSSPX dne 3. února 2018 v Zaitzkofenu u příležitosti nižších svěcení seminaristů

Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.

Milý otče rektore, milí spolubratři, sestry a věřící, dnes budeme s Boží pomocí udělovat různým kandidátům nižší svěcení: strážných neboli vrátných (ostiářů), lektorů, exorcistů a akolytů. Dovolte mi komentovat jen lektorát a akolytát.

Za prvé: svěcení, úřad a duch lektora. Lektoru přísluší předčítat čtení ze Starého zákona a žehnat chléb a nové plody. Biskup, milí kandidáti, vám řekne: „*Estote verbi Dei relatores*“, to jest: „Budte zvěstovateli slova Božího“. Co to znamená? Tři věci: 1) Boží slovo poskytovat; 2) Boží slovo předávat; 3) Boží slovo uskutečňovat.

Ad 1) Za prvé, Boží slovo poskytovat. Máte povinnost ono slovo předkládat či přednášet takové, jaké je, tak, jak zní. Jednoduše toto slovo posluchačům poskytovat. Beze změn, bez falšování. Proto biskup při svěcení říká: „Vynasnažte se tedy Boží slova (totiž svatá čtení) přednášet zřetelně a srozumitelně k pochopení a prospěchu věřících bez jakéhokoliv lživého falšování.“ Proto při kázání, až se stanete kněžími, zvěstujte prostě víru. Arcibiskup Lefebvre říkal nám seminaristům: „Od kněze žádají věřící prostě jenom víru, to, co mají věřit, to, co člověk musí věřit, aby byl spasen. Žádnou zvláštní apologii víry, nýbrž jednoduše články víry a jejich vysvětlení.“ Boží slovo jednoduše poskytovat.

Ad 2) Za druhé – to je něco trochu jiného –, Boží slovo předávat. To znamená podávané učení Církve nést dále, což se nazývá tradice. Předávat dále to, co bylo předáno. Proto při kázání, jsouce jednou kněžími, se budete vyhýbat tomu, abyste umenšovali pravdu, jak to dělají liberálové. Budete se také vyhýbat tomu, abyste do pravdy vnášeli novoty, abyste novoty vynalézali a hlásali spolu

s pravdou, smísené s pravdou, jak to činí modernisté. A ještě něco. Budete se vyhýbat tomu, abyste články víry vykládali v jiném smyslu, než jak byla pravda vždy věřena a vyučována. To je velmi důležité: pravdu předkládat přesně tak, jak ji Církev vždy věřila a chápala. Například – jen jeden příklad, jen pro seminaristy, kteří studují teologii, jen pro ně – jeden výklad, moderní výklad tajemství našeho vykoupení. Jaká je podstata vykoupení? Skrze krev, kterou za nás prolil Pán Ježíš Kristus na kříži. Ano. Ale ti moderní to chtějí interpretovat po svém. A jeden proslulý profesor teologie v Řezně v šedesátých letech se pokoušel o sblížení katolické víry s existencialismem; říkal: „Ano, tento názor o přinesení smírné oběti Ježíšem Kristem kvůli našim hříchům a Ježíšově zástupném utrpení za nás proto, aby vůči Otci vyrovnal spravedlnost, je zastaralý, to je stará, středověká teologie – Anselm, Tomáš Akvinský, ano, to je staré. Náš dnešní způsob myšlení to nemůže přijmout.“ Vykonání smíru? Ne. Jen láska, uplatnění lásky. Ježíš na kříži kvůli nám měl jen lásku, jak říká Heidegger a všichni existencialisté. To je redukování víry, umenšení víry. Není to mylné: Ježíš Kristus na kříži kvůli nám miloval, to ano, pro naši nelásku miloval svého Otce. Ano, to je pravda, ale není to vše v tajemství vykoupení. Tajemství vykoupení je v první řadě nastolení spravedlnosti. Ježíš chtěl napravit práva a čest svého Otce – to je skutek spravedlnosti. Takže tato snaha onoho profesora teologie vyústila do falšování víry, do hereze, která popírá skutek spravedlnosti Ježíše Krista na kříži, popírá vykonání smíru skrze jeho utrpení! Toto tedy pro nás není ten správný způsob výkladu, ne, ne! My musíme jednoduše předkládat víru.

Ad 3) A za třetí, tuto pravdu nejen poskytovat, nejen předávat, jak byla vždy předávána, nýbrž tuto pravdu uskutečňovat v našem životě. Ale to vzápětí uslyšíme v komentáři ke svěcení akolytů: „*Et agenda dicant, et opere impleant*“, což znamená, že „mají říkat, co se má činit, a skutkem to naplňovat, uskutečňovat“.

Nyní si tedy objasníme akolytské svěcení. Úřad akolyty spočívá v tom, aby nosili svícny při obřadech, zažítali světla v kostele a přinášeli vodu a víno pro svatou mešní oběť. Duchovní aplikace tohoto úřadu je podle Římského pontifikátu následující: zatímco Bohu rukama přinášíte světlo, nemáte svými skutky sloužit temnotě. Světlo a temnota – nesete světlo pro Boha, nemůžete sloužit temnotě a dávat tak jiným špatný příklad nevěrnosti a nespolehlivosti. Setřeste, říká pontifikál, setřeste ze sebe skutky temnoty a oblečte se do zbroje světla, což je, jak říká svatý apoštol Pavel, dobrota, spravedlnost a pravda. Zbraně světla: dobrota, tj. dobrota k duším; spravedlnost, tj. umožňovat duším žít ve spravedlnosti, a pravda, tj. umožňovat duším žít v pravdě. To je apoštolát, to je péče o duše. A Římský pontifikál uzavírá třemi požadavky: Za prvé: Buďte horliví pro každou spravedlnost, dobrotu a pravdu, abyste osvěcovali

sebe a Církev. [Za druhé:] Buďte světlem pro sebe a pro Církev. A já připojím: abyste vaše světlo neskrývali a samozřejmě ani nezhasínali pod kbelíkem II. vatikánského koncilu. To byste se dostali na smutné scetstí vaší kazatelské horlivosti. Náš ctěný zakladatel, Msgr. Lefebvre, soudil spolu s kardinálem Pie, s tím slavným kardinálem Pie, že Církev svou pravdu nevyjevuje lépe, než když označuje a odsuzuje omyly, které jí protirečí. To je způsob Církve na koncilech a v papežských prohlášeních: učit pravdu tím, že Církev odsuzuje omyly, protikladné bludy. A biskup to má dělat. I vy to máte dělat. Ale arcibiskup Lefebvre řekl ještě něco dalšího. Řekl nám něco důležitého o boji o víru: Tento boj proti omylům – a zejména proti dnešním omylům –, tento boj o víru nespočívá v pouhém střetu, není to pouhé intelektuální cvičení se v disputaci. Zajisté, nezanedbávejte tento boj ani znalost katolických zásad a vyvracení protichůdných omylů. Ano, ale tento boj má nadpřirozenou povahu, tento boj je bojem duchů, bojem duší, bojem, který je nadpřirozený, boj, jak říká svatý Pavel, proti duchům temnoty, kteří létají v povětrí, aby sváděli lidi. To je pravý boj o víru. Boj modlitby, boj smíru. Takže bojujte horlivě proti dnešním bludům, ale bojujte též boj modlitby a smíru. Proto úřad akolyty předpokládá cvičení se v nejedné křesťanské ctnosti. Předpokládá dílo našeho posvěcování, zejména, podle slov pontifikálu, [za třetí:] cvičení a osvojení si ctnosti čistoty. Proto nechť jsou vaše bedra přepásána, abyste byli dětmi světla. Tehdy budete při božské oběti hodně podávat vodu a víno, jestliže vy sami sebe podáte Bohu v obět' čistým životem a dobrými skutky.

Ve francouzském kněžském semináři Santa Chiara v Římě učil milý pater Markus Voegtli našeho arcibiskupa – mladého seminaristu Marcela – to, co nazýval plností kněžství: na prvním místě je tu obět' kněze k tomu, aby bylo konečně dosaženo královské vlády Ježíše Krista, a to ve čtyřech etapách. První etapa: nejdříve osobním odříkáním kněze, aby se těšil z plnosti Boží lásky; tedy odříkání kněze. Za druhé: následně kázání plné pravdy Církve ohledně našeho Pána Ježíše Krista jako Kněze a Krále, zvláště v Kněžském bratrstvu svatého Pia X.; Ježíš Kristus jako Kněz a jako Král králů. Poté třetí bod: sloužit obět' mše svaté, která je jako taková zvěstováním panování Ježíše Krista skrze dřevo jeho kříže; „*Regnavit a ligno Deus*“ – „Bůh vládne z dřeva svého kříže“ – a toto proklamuje svatá mešní obět'. A konečně: zřízení tohoto panství našeho Pána Ježíše Krista rovněž v duších, též v rodinách, ve školách a nakonec ve společnosti. To je program našich kněží, zejména v Kněžském bratrstvu, to, co pater Voegtli nazýval plností kněžství.

Modleme se tedy, milí seminaristé, aby vám Pán Bůh prostřednictvím nejblahoslavenější Panny Marie udělil tohoto ducha kněžství, prostřednictvím Marie jakožto Strážkyně víry a Panny panen. Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Kázání P. Stefana Freye FSSPX, superiora distriktu, v neděli 25. února 2018 při mši sv. v Domě sv. Prokopa na Pstruží

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

V Kristu milovaní věřící,

je pro mne velkou radostí být zde dnes u Vás, v tomto novém domě Kněžského bratrstva. Chtěl bych Vám ze srdce poděkovat za veškerou Vaši podporu, jak za Vaši finanční pomoc, tak i za každou osobní angažovanost zde při úpravách a také za pomoc v budoucnosti, protože tu zbývá ještě hodně práce. A také chci poděkovat za Vaši modlitbu; ať se tento dům Kněžského bratrstva stane centrem vyzářování katolické tradice, aby se odtud šířila pravá katolická víra po celé severní Moravě. Dále bych Vám rád poděkoval také za podporu celého procesu registrace Kněžského bratrstva před státem. I zde se musíme modlit za to, aby tento proces dospěl ke zdárnému konci, protože toto státní uznání je pro Bratrstvo zde v České republice velmi výhodné a důležité. Státní uznání usnadní náš apoštolát a zajistí svébytnost našeho apoštolátu. Náš generální představený biskup Fellay tento proces od začátku osobně podporoval a stejně tak i já.

V dnešním kázání bych se chtěl ohlédnout zpět k loňskému velkému fatimskému jubileu a rád bych ukázal souvislost fatimského poselství s naším zakladatelem arcibiskupem Marcelem Lefebvrem, s jeho působením v současné době a jeho bojem za tradici. Uvidíme velmi pěkně, jak byl arcibiskup Lefebvre zcela prodchnut duchem Matky Boží. I po sto letech od Fatimy je dnes toto poselství nanejvýš důležité. Dává nám jasnou orientaci v současné dramatické době. A myslím, že můžeme říci, že žijeme v nejdramatičtější době celých dějin. Sama sestra Lucie řekla, že ďábel se dnes snaží vést rozhodující boj proti Panně Marii. A jak tento rozhodující boj probíhá? Ďábel bojuje na třech úrovních: nejprve na individuální rovině bojuje proti jednomu každému z nás; za druhé bojuje na společenské, politické rovině; a nakonec, za třetí, bojuje na náboženské, církevní rovině. A tento trojí boj je popisován ve třech poselstvích z Fatimy. A je pro nás nanejvýš zajímavé tomu věnovat pozornost. A vidíme, jak my, Kněžské bratrstvo, stejně jako Msgr. Lefebvre, musíme bojovat. Lidé se ptali sestry Lucie, co se nachází v oněch třech tajemstvích. A sestra Lucie odpověděla: „Čtete Zjevení sv. Jana, Apokalypsu. Především ve 12. a

13. kapitole stojí to, co je předmětem fatimského tajemství.“ Když se tedy podíváme do 12. kapitoly, sv. Jan popisuje, jak viděl velké znamení na nebi: vznešenou ženu oděnou sluncem; to je Matka Boží, která je obklopena Boží velebností. A současně vidí sv. Jan jiné znamení: ohnivě rudého draka. A říká, že tento drak je onen starý Had, který se jmenuje Satan. A vidí, jak se tento drak snaží zvítězit nad Matkou Boží, ale bez úspěchu. A naplněn hněvem potom odchází, aby bojoval proti dětem této vznešené Paní, aby je uvrhl do záhuby. A přesně to činí ďábel: bojuje proti každému z nás, aby nás zničil, aby nás strhnul do pekla. A přesně o tom hovoří první fatimské tajemství. Matka Boží ukazuje dětem peklo se zavrženými. A poté jim říká: „Viděli jste peklo, kam přicházejí ubozí hříšníci. K jejich záchraně chce Bůh zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“ Vidíte, jak Panna Maria ukazuje ono největší nebezpečí, kterému jsme vystaveni, ale současně i záchranný prostředek. A je jasné, že se musíme zasvětit Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – my sami a také naše rodiny. Musíme plně patřit Panně Marii, aby v nás mohla působit. Musíme být nástroji v její rukou ke spáse ostatních duší. A když se podíváme na Msgr. Lefebvra, pro něho to byl velmi důležitý motiv. Chtěl, aby se celé Kněžské bratrstvo zasvětilo Neposkvrněnému Srdci. A všechna naše společenství, domy, školy, prioráty, jsou zasvěceny Neposkvrněnému Srdci. A Kněžské bratrstvo pracuje na celém světě na tom, aby šířilo úctu k Neposkvrněnému Srdci. Potom vidíme druhou část tohoto prvního tajemství: Matka Boží předem varuje před přicházejícím, budoucím modernismem. Jedním z nejničivějších bludů modernismu je nauka o všeobecné spáse, že totiž všichni lidé budou spaseni a přijdou do nebe. Tak dnes smýšlí většina katolíků např. na Západě. Prý nehraje žádnou roli, v jakém náboženství se člověk nachází. A papež František řekl dokonce toto: „I ateisté jsou dětmi Božími první třídy.“ Takže si nikdo nemusí dělat starosti. A to je nesmírně zničující, protože to znamená, že každý přijde do nebe, a proto nemusím nic dělat. Proti tomu Msgr. Lefebvre vždy bojoval, proti tomuto zničujícímu modernismu. Vždy zdůrazňoval: „Ne, my musíme vyznávat pravou, katolickou víru, abychom byli spaseni, protože bez víry nemůžeme být dětmi Božími. Musíme přijímat sv. svátosti Církve, abychom přišli do nebe.“ Tato starost o spásu duší, jak vidíte, náleží k prvnímu tajemství.

Dostáváme se nyní k druhému tajemství. Ve 13. kapitole Zjevení sv. Jana vidí evangelista šelmu vystupující z moře. Toto moře znamená ohnivě moře pekelné. A drak dává této šelmě veškerou svou moc. A tato šelma dostává moc nad všemi národy země. Vidíte, že je to vlastně politická moc, která ovládá celý svět ve službě Satanově. A dnes, když se podíváme na uplynulých sto let, vidíme, kdo je tou politickou mocí: je to svobodné zednářství a komunismus, které určitým způsobem tvoří jednotu. A právě před tím varuje Matka Boží ve

druhém tajemství: „Rusko bude rozšiřovat své bludy po celém světě.“ Přesně to se stalo v posledních sto letech: tyto liberální, marxistické a socialistické ideje zachvátily celý svět a všechno ovládají. A ovládají dokonce i život Církve. Podívejte se např. na to, že nedávno Vatikán v čele s papežem Františkem začal podporovat tzv. vlasteneckou církev v Číně. Ale tato církev je schismatická a slouží komunistickému režimu. Jedná se o zradu podzemních katolíků v Číně, kteří riskují i mučednictví. Vidíme, že tento strašný blud socialismu a komunismu je všudypřítomný. A opět Matka Boží nabízí záchranný prostředek: své Neposkvrněné Srdce. Proto má být Rusko být zasvěceno jejímu Neposkvrněnému Srdci. Ale není to jen Rusko, nýbrž i všechny ostatní země se mají zasvětit jejímu Neposkvrněnému Srdci a Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Skrze toto zasvěcení, které Matka Boží žádá, přijde požehnání na všechny národy a lidé se obrátí, jak se to již stalo i v dřívějších dobách. A přesně to byl také boj našeho zakladatele arcibiskupa Lefebvra. Matka Boží říká, že země musí být zasvěceny Ježíšovi a Panně Marii, a tak to zdůrazňoval i Msgr. Lefebvre: země, které byly odtrženy od Krista, se musí k Ježíši Kristu, věčnému Králi, vrátit. Vidíte, že druhé tajemství je totožné s bojem za královskou vládu Kristovu nad společností zde na zemi. A arcibiskup Lefebvre vyzýval nás kněze, ale i vás věřící, abychom za to bojovali. Děje se to samozřejmě skrze modlitbu, ale také skrze veřejný apoštolát. Každý z nás, jak jen může, musí vydávat svědectví o pravé víře na veřejnosti. Arcibiskup Lefebvre říkal, že my jakožto kněží, ale i laici musí mít skutečně živou misionářskou horlivost.

Nyní přejdeme již ke třetímu tajemství. Sv. Jan vidí druhou šelmu, která vypadá jako beránek se dvěma rohy. Ale tento beránek mluví jako drak a je nazýván falešným prorokem. Vidíme, že tento falešný prorok představuje duchovní moc, nepravou církev. Falešný prorok vypadá jako beránek, tedy jako Kristus, ale mluví jako ďábel. A přesně o tom hovoří třetí tajemství z Fatimy. Bohužel tato třetí část nebyla zveřejněna, jak to žádala Matka Boží, nanejvýš pouze zčásti. Přesto však můžeme vědět poměrně přesně, co se ve třetím tajemství nachází, protože někteří preláti toto tajemství četli a některé věci o něm řekli. A tak máme jakousi mozaiku toho, co stojí ve třetím tajemství. Ve třetím tajemství se zřejmě jedná o revoluci uvnitř Církve, o tom, že katolická Církev bude téměř zničena a většina lidí ztratí pravou víru. A to se stane kvůli nedbalosti a zradě pastýřů. Jeden kněz v Německu slyšel od kardinála Ratzingera, že se tam hovoří o falešném koncilu a falešné mši. Zdá se, že ve třetím tajemství je popsána celá tragédie současné krize Církve. A opět nám Matka Boží ukazuje záchranný prostředek – své Neposkvrněné Srdce. Tentokrát jde o zasvěcení kněží a řeholníků Neposkvrněnému Srdci. Vidíte, že tato zrada biskupů a kněží až po papeže může být napravena svatostí kněží a řeholníků. To znamená, že zasvěcení Neposkvrněnému Srdci nás musí vést ke svatému životu. A přesně to

byl první cíl založení Bratrstva: nová generace kněží, kteří jsou oddáni ideálu svatosti.

Na závěr bych chtěl krátce promluvit ještě o jednom bodu. Jak se máme chovat tváří v tvář revoluci v Církvi a jejímu ničení, jehož jsme svědky? Arcibiskup Lefebvre to vyjádřil jasně. Řekl: Jsem připraven mluvit s Vatikánem, s papežem, pokud mne zavolají, a to proto, abych v Římě vydal svědectví pro tradici, pro životaschopnou sílu tradice. A když nám Vatikán bude činit nějaké nabídky ke kanonickému řešení, musíme je prověřovat, ale nutně musí být splněny dvě podmínky, vlastně dvě garance: první garance je ta, že Kněžské bratrstvo i v budoucnosti, bude-li uznáno, bude moci svobodně vykonávat svou misii. Musí zůstat takové, jaké je; to znamená, že musíme dále bojovat za tradici a musíme bojovat proti bludům, tedy varovat před vlky, kteří ničí víru. Vidíme, že to je základní princip: boj za tradici a boj proti bludům. Nesmíme nikdy mlčet. Druhá garance musí spočívat v tom, že jako Kněžské bratrstvo budeme chráněni před modernistickými biskupy. Msgr. Lefebvre vždy říkal, že to jsou dvě garance, které musíme vyžadovat. A momentálně to vůbec nevypadá, že bychom tyto dvě garance měli dostat. Stále znovu se požaduje, abychom uznali novou mši a II. vatikánský koncil. Ale to nesmíme udělat. Musíme bojovat proti bludům II. vatikánského koncilu; tento boj je nevyhnutelný. A musíme také říkat, že nová mše je špatná, že je otrávená herezemi a že musíme zůstat věrni tradiční, tridentské mši svaté. Jako Kněžské bratrstvo, jak vidíte, chceme v plné síle pokračovat v boji, který vedl arcibiskup Lefebvre, aniž bychom uhýbali doprava či doleva.

Prosme tedy Matku Boží, aby nám v tomto boji pomáhala, abychom zůstali věrni tradici a abychom co nejsvětějším životem zachránili co nejvíce duší. Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

P. S.: U nás jsme zasvětili jak náš apoštolát, tak i jednotlivé rodiny a věřící Neposkvrněnému Srdci modlitbou *Zasvěcení Českých zemí Neposkvrněnému Srdci Panny Marie (Dědictví Otců č. 733 a Naše rodina se modlí, str. 65)*. Tuto modlitbu se modlíme společně o prvních sobotách, či následující neděli. Touto modlitbou se vhodně a chvályhodně mohou zasvětit Neposkvrněnému Srdci i rodiny a věřící a svůj úmysl pravidelně opakovat.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA DUBEN – KVĚTEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

22. 4. a 27. 5.	– 17.30	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle	– 10.00	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem (v květnu následuje májová pobožnost)
1. 4.	– 10.00	– Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů
2. 4.	– 10.00	– Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 4.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 4.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
9. 4.	– 18.00	– Zvěstování Panny Marie – Mše sv. chorální
10. 4.	– 18.00	– Výroční requiem k úmrtí Msgr. Marcela Lefebvra
25. 4.	– 17.30	– Sv. Marka – Prosebné procesí a Mše sv.
3. 5.	– 18.00	– Nalezení sv. Kříže – Mše sv. a uctění ostatků sv. Kříže
4. 5.	– 18.00	– Sv. Floriána – Mše sv. chorální
5. 5.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 5.	– 8.00	– Prosebné procesí a Mše sv.
8. 5.	– 17.30	– Prosebné procesí a Mše sv.
9. 5.	– 8.00	– Prosebné procesí a Mše sv.
10. 5.	– 18.00	– Nanebevstoupení Páně – Mše sv. (chorální)
16. 5.	– 18.00	– Sv. Jana Nepomuckého – Mše sv. a svatojánská pobožnost
19. 5.	– 10.00	– Vigilie svatodušní
20. 5.	– 10.00	– Boží hod svatodušní
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.
- Pokud je Mše sv. večer, ráno Mše sv. není

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 31. května – 10.00 hod

Bířmování

Kaple Královny posvátného růžence – 12. května – 10.00 hod.
svátost bířmování bude udělovat Msgr. Bernard Tissier de Mallerais

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
1. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, dříve U Žáčků, č. p. 107

- 1., 3., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
1. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

Pout' k sv. Antonínovi

5. května – 8.00 hod. Mše sv. na Pstruží
po Mši sv. pěší pout' na Prašivou

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

Mariánská pout' do Říмова

5. května – 9.00 hod. Mše sv. v Boršově u Českých Budějovic
po Mši sv. pěší pout' do Říмова

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
1. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

2. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů
5. 5. – 16.00 – 1. sobota – Mše sv. chorální

Celodenní adorace

3. května
Mše sv. – 8.00 hod.
Závěrečné svátostné požehnání – 18.00 hod.

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum – malý sál, Jiráskova 7

8. 4. a 13. 5. – 10.00 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

12. 4. a 17. 5. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorát: 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **Credidimus Caritati, z. s.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2200878124**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Credidimus Caritati, z. s. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplať.